

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3219010118
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3219010118.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. v trestnej veci proti obžalovanému A. I. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. a iné, prejednal na verejnom zasadnutí dňa 26. februára 2020 odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 04. decembra 2019, sp.zn.1T/31/2019, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaný A. I. sa odsudzuje podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 36 písm. l/, n/ Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. per analógiám na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 04. decembra 2019, sp.zn.1T/31/2019 bol obžalovaný A. I. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného zo skutku bode 1 napadnutého rozsudku zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. a v skutku v bode 2 zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1. od presne nezisteného času, približne od augusta 2015 do 28.03.2019 v obci U. v rodinnom dome súpisné číslo XXX počas vzájomného spolužitia so svojou družkou - poškodenou G. R. túto opakovane fyzicky napádal tak, že ju ťahal za vlasy, udieral päťami do hlavy a celého tela, kopal ju nohami do celého tela aj hlavy, vulgárne jej nadával a vyhrážal sa jej zabitím, pričom tohto konania sa dopúšťal opakovane jeden až dvakrát do mesiaca, väčšinou pod vplyvom alkoholu a poškodená zo strachu pred jeho konaním utekala z domu, bála sa o svoj život, jedenkrát ju zamkol v kúpeľni domu na celú noc a pustil ju až ráno, pre psychické problémy kvôli jeho správaniu musela navštevovať psychiatra, pričom dňa 21.12.2015 v presne nezistenom čase v U. č. XXX poškodenú v U. č. XXX mieste napadol tak, že ju udieral päťami, šklbal jej vlasy, spôsobil je hematómy na ľavom stehne, v dôsledku čoho musela dňa 22.12.2015 vyhľadať lekárske ošetrovanie, kde uviedla, že spadla na schodoch, čo však nebola pravda, ďalej dňa 04.02.2016 v U. č. XXX v nočných hodinách poškodenú opätovne bil päťami po hlave, vyškľbal jej vlasy, vyhrážal sa jej počas bitky, že ju zabije, čím jej spôsobil pomliaždenie mihalnice a okolia oka a povrchové poranenie vlasatej časti kože hlavy v dôsledku čoho poškodená vyhľadala lekárske ošetrovanie,

ďalej v presne nezistenom čase v mesiaci január 2019 poškodenú chytil za vlasy, zhodil ju na zem, kopal do nej do oblasti rebier a následne jeho konanie vyvrcholilo dňa 27.03.2019, kedy v presne nezistenom čase vo večerných hodinách v U. v dome č. XXX poškodenú G. R. sotil, načo ona odletela, narazila do steny, spadla na zem a udrela si hlavu, následne do nej 3-4 krát kopol z celej sily do oblasti rebier a pritom sa jej vyhrážal, že ju zabije, v dôsledku čoho poškodenej spôsobil povrchové poranenie vlasatej časti kože hlavy a pomliaždenie hrudníka, pre ktoré vyhľadala lekárske ošetrovanie a svojím konaním v nej vzbudil strach o jej život;

2. v presne nezistenom čase dňa 07.01.2018 v U. v rodinnom dome súpisné číslo XXX prišiel v spálni domu ku svojej družke - poškodenej G. R., chytil ju za vlasy, fackal ju a ťahal ju tak do obývačky, kde poškodená kľáčala na kolenách podopierajúc sa rukami, páchatel' jej chytil prstenník ľavej ruky, z ktorej jej chcel stiahnuť prsteň z bieleho zlata s kamienkom, pričom jej prst zlomil, načo si poškodená pre bolesť prsteň z prsta stiahla, odhodila ho, páchatel' prsteň zobral a poškodená ušla zo strachu z domu preč, pričom jej spôsobil zlomeninu stredného článku 4. prsta ľavej ruky s neúplným vyklbením v článkovom kĺbe 4. prsta ľavej ruky s dĺžkou liečby a práceneschopnosti v trvaní do 42 dní.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný odsúdený podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zák. a s použitím § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. per analógiám na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne okresný súd uložil obžalovanému podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadol odvolaním prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou (ďalej len „prokurátor“) pre nesprávnosť výroku o treste v neprospech obžalovaného.

V písomných dôvodoch odvolania prokurátor uviedol, že s rozsudkom okresného súdu vo výroku o vine ako i konaním, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo sa v plnom rozsahu stotožňujeme, nestotožňujeme sa však s výrokom o treste, pretože súdom uložený trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby je podľa nášho názoru vzhľadom na závažnosť spáchaných zločinov - oboch spáchaných voči blízkej osobe, ako aj okolnosti jeho spáchania neprímerane mierny, a preto nespravodlivý a nie je ani spôsobilý splniť účel tak individuálnej, ako ani generálnej prevencie, či výchovný účel u obvineného.

Súd pri určení výšky trestu vychádzal zo všeobecných zásad ukladania trestov uvedených v § 34 ods. 4 Trestného zákona, pričom u obžalovaného zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) a písmeno n) Trestného zákona, priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona. U obžalovaného teda bola zistená prevaha poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona. Súčasne pri ukladaní trestu prvostupňový súd postupoval v zmysle ustanovenia § 39 ods. 2 písmeno d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam.

Ukladanie trestu pod zákonnú dolnú hranicu trestnej sadzby okresný súd odôvodnil s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.6.2017, z ktorého vyplýva, že ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda vsituácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy' označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od;menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie: súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Okresná prokuratúra Bánovce nad Bebravou je oboznámená so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.6.2017 a toto v plnom rozsahu rešpektuje.

Dovolíme si však dať do pozornosti tú skutočnosť, že aplikácia uvedeného stanoviska pri ukladaní trestu by podľa nášho názoru nemala byť automatická, kedy súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku, bez ďalšieho automaticky zníži trest o 1/3 pod dolnú hranicu zákonnej sadzby, ale zníženiu trestu až o 1/3 pod dolnú hranicu zákonnej sadzby musí predchádzať aj posúdenie osoby páchatela, možnosti jeho nápravy, následkov a okolností spáchania činu, ako aj ďalších skutočností, ktoré majú podstatný význam pre uloženie konkrétneho trestu konkrétnemu páchatelovi za konkrétny trestný čin a až na základe posúdenia týchto skutočností jednotlivito a v ich vzájomnom súhrne možno dospieť k záveru, či je u obžalovaného dôvodné mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu a či je na mieste zníženie až o 1/3 tretinu prípadne nie až o celú 1/3.

Domnievame sa, že podstatou stanoviska je dať súdu možnosť aplikovať mimoriadne zníženie trestu v prípade vyhlásenia obžalovaného o vine za spáchaný skutok, nie však povinnosť takto bez ďalšieho postupovať v každom prípade, kedy obžalovaný urobí vyhlásenie o vine a je mu z tohto dôvodu už priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona a uvedené stanovisko ani nezavazuje súd povinnosti vyhodnotiť pomery a osobu páchatela z toho hľadiska, či je u neho dôvod na mimoriadne zníženie trestu.

Samotné vyhlásenie o vine má za následok nastúpenie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno n) Trestného zákona, ktoré aj v tomto konkrétnom prípade malo za následok preváženie pomeru poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami, a teda úpravu zákonného rozpätia trestnej sadzby v prospech obvineného a tak, ako nemožno na priťažujúce okolnosti resp. okolnosti podmieňujúce použitie vyššej trestnej sadzby prihliadať duplicitne, nemala by byť duplicitne zohľadňovaná ani poľahčujúca okolnosť bez prihliadnutia na ďalšie relevantné okolnosti.

V danom prípade bol obvinený stíhaný za 2 závažné úmyselné zločiny spáchané v oboch prípadoch voči blízkej osobe, z toho v jednom prípade navyše po dlhý čas, pričom bez priznania činu a jeho oľutovania a napomáhania pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, by u neho prevažoval pomer priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona a s poukazom na asperačnú zásadu ukladania úhrnného trestu podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona by upravená trestná sadzba v jeho prípade predstavovala nie 7 až 15 rokov, ale 9 rokov 8 mesiacov až 20 rokov.

V tomto konkrétnom prípade je podľa môjho názoru pri určení druhu výmery trestu potrebné prihliadnúť nielen na vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania žalovaného skutku až na hlavnom pojednávaní deklarovanú ľútosť nad svojimi činmi, ale je tiež potrebné zohľadniť dlhodobosť, početnosť a agresívnosť útokov voči blízkej osobe v prípade skutku pod bodom 1 rozsudku, ktorý poškodenú surovo kopal a bil päťou do hlavy a iných častí tela v priemere dvakrát za mesiac, ako aj brutálnosť útoku vedeného proti osobe poškodenej, ktorej počas útoku dokonca zlomil prst v prípade skutku pod bodom 2 rozsudku, v kontexte negatívnej správy o osobe obvineného z miesta trvalého bydliska, kde bol opísaný ako konfliktný typ s agresívnym správaním, ktorý vyvoláva hádky a vídať ho pod vplyvom alkoholu a iných omamných látok. Bez významu v tomto smere nemôže zostať ani konštatovanie znalcov z odvetvia psychiatria v zabezpečenom znaleckom posudku č. 106/2019, ktorí uvádzajú, že jeho pobyt na slobode je potenciálne nebezpečný v dôsledku zneužívania alkoholu a návykových látok, ktoré odbrzdujú u neho emocionálne a agresívne správanie a jedná sa o osobu emocionálne nestabilnú, explozívnu, ktoré rysy osobnosti sú vplyvom alkoholu a návykových látok ďalej excitované.

Prokurátor z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s prihliadnutím na § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby, bez jeho mimoriadneho zníženia pod zákonnú dolnú hranicu, s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného liečenia psychiatrického ústavnou formou.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný písomne vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu. Vo svojom vyjadrení poukázal na to, že Okresný súd Bánovce nad Bebravou dospel k správne mu záveru, že vzhľadom k tomu, že som urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o mojej vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku moje vyhlásenie o vine v súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Trestného

poriadku prijal, takýmto postupom som umožnil prevziať výsledky dokazovania z prípravného konania bez toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní, tak som založil dôvod podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Taktiež Okresný súd Bánovce nad Bebravou dospel k správneému záveru, že u mňa prevažoval pomer poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami. Vzhľadom na to súd v súlade s § 38 ods. 3 Trestného zákona správne znížil horné hranice zákonom ustanovených trestných sadzieb o jednu tretinu, keďže som sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin som úprimne oľutoval a taktiež som napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom činným v trestnom konaní.

Na začiatku hlavného pojednávania dňa 4.12.2019 som sa priznal k spáchaniu trestných činov, ktoré mi obžaloba kládla za vinu, tieto som úprimne oľutoval, pričom súd o tejto úprimnosti nemal pochybnosti. Za okolností, keď súd prijal moje vyhlásenie, nebol dôvod mi nepriznať aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 n) Trestného poriadku (poukazujem na Rozsudok Krajského súdu Trenčín 23To 22/2016). Z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní (poukazujem na návrhy na dokazovanie predložené mojimi obhajcami) vyplývali prinajmenšom pochybnosti, či by sa preukázalo spáchanie skutkov v takom rozsahu v akom mi obžaloba kládla za vinu. Ak by som na hlavnom pojednávaní dňa 04.12.2019 neuskutočnil vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, vyhláseniu rozsudku by predchádzalo rozsiahle dokazovanie. Vyhlásením podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku som jednoznačne súdu pomohol pri objasňovaní trestnej činnosti.

Poukazujem, že poškodená podľa môjho názoru považuje kapitolu života som mnou za uzavretú. V priebehu prípravného konania a ani v konaní pred súdom si poškodená neuplatnila žiaden nárok na náhradu škody (ani za zlomený prst) a ani finančné

zadosťučinenie, čo svedčí o tom, že nemá pocit, že by jej takýto nárok bol vznikol.

Poškodená a aj jej právny zástupca na hlavnom pojednávaní výslovne vyhlásili, že si poškodená nárok na náhradu škody neuplatňuje.

Podľa mojich vedomostí nadobudnutých na hlavnom pojednávaní je poškodená vydatá za svedka D. L., nar. XX.XX.XXXX, ktorý v prípravnom konaní vypovedal ako svedok, pričom uvádzal aj skutočnosti, ako sa ku mne negatívne poškodená správala (... chytila fľašu slivovice, bolo tam asi 2 dcl necelé, túto vyliala Radovi na hlavu a odišla dnu.... - záp. z 29.03.2019). Na pojednávaní sa mi poškodená javila ako tehotná. Poškodenej, ako som uviedol na hlavnom pojednávaní dňa 04.12.2019 prajem do života len to najlepšie a som rád, že niekto je pri nej.

Úprimne ľutujem všetko čo sa stalo, skutky som spáchal v stave zmenšenej pričetnosti a z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní vyplynula aj agresia zo strany poškodenej, ktorú adresovala voči mne.

Z odpisu registra trestov mi vyplývajú dva zahladené skutky (a to jeden spáchaný počas vojenskej služby v roku 2003 a jeden v súvislosti s vedením motorového vozidla) a jeden spáchaný na úseku dopravy, za ktorý mi bol udelený peňažný trest vo výške. Taktiež som nikdy predtým nebol vo výkone trestu odňatia slobody a ani z priestupkového spisu ani z odpisu z registra trestov nevyplýva žiadna moja obdobná činnosť ako je prejednávaná v tomto konaní.

Som ochotný sa podrobiť psychiatrickému liečeniu a zároveň po uplynutí trestu chcem viesť riadny život a postarať sa o rodičov, ktorým som svojim konaním spôsobil už veľa trápenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou č. Pv 96/19/3301-90 zo dňa 20.12.2019 zamietol, pretože nie je dôvodné.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a obžalovanému uložil podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. trest na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby bez mimoriadneho zníženia pod zákonnú dolnú hranicu s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, so zachovaním uloženého ochranného liečenia psychiatrického ústavnou formou.

Obžalovaný a jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli, aby odvolací súd zamietol odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por., pretože nie je dôvodné.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí dňa 26. februára 2020 na podklade podaného odvolania prokurátora pre nesprávnosť výroku o treste v neprospech obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 14. januára 2020, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o treste napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, z obsahu odvolania prokurátora vyplýva, že odvolanie neobsahuje žiadne námietky voči postupu okresného súdu, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania obžalovaného, teda výrokov o vine, ktoré neboli a ani nemohli byť napadnuté odvolaním (podľa § 257 ods. 5 Tr. por. súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním) a ktorých správnosť odvolací súd nemohol preskúmať, pochybil vo výroku o treste, pretože uložený trest obžalovanému okresným súdom v napadnutom rozsudku je uložený v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona a je neprimerane mierny.

Obžalovaný bol uznaný za vinného zo skutku v bode 1 napadnutého rozsudku zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák., za ktorý je v osobitnej časti Trestného zákona stanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody s dolnou hranicou vo výmere 7 rokov a s hornou hranicou vo výmere 15 rokov. Ďalej bol uznaný za vinného zo skutku v bode 2 napadnutého rozsudku zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., za ktorý je stanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody s dolnou hranicou vo výmere 7 rokov a s hornou hranicou vo výmere 12 rokov.

Okresný súd pri ukladaní druhu a výmery trestu neprihliadol dôsledne na spôsob spáchania činov a ich následky, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. Odvolací súd považuje za potrebné vysloviť názor, podľa ktorého na okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. nie je možné prihliadať mechanicky, ale v kontexte prejednávaného prípadu je potrebné priradiť im rozumný význam pre potreby naplnenia účelu trestu. Okresný súd pri ukladaní trestu nepostupoval v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 4 Tr. zák.

Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému správne zistil dve poľahčujúce okolnosti, a to podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., že sa obžalovaný k trestnej činnosti priznal a trestný čin úprimne oľutoval a podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., že napomáhal súdu pri objasňovaní trestných činov tým, že na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine a okresný súd jeho vyhlásenie v súlade s ustanovením § 257 ods. 5 Tr. por. prijal. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.23To/70/2015, sp.zn.23To/22/2016 ako i uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.4Tdo/63/2016 zo dňa 25.10.2016, a taktiež na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. júna 2017, sp.zn.Tpj/55/2016, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2017 pod č.44. Pokiaľ ide o príťažujúce okolnosti v zmysle § 37 Tr. zák., odvolací súd zistil, že okresný súd v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona na strane obžalovaného priznal obžalovanému príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. a to, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, pričom na túto okolnosť pri správnom postupe nemal prihliadnuť, nakoľko súd ukladal obžalovanému trest aj s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., tzv. asperačnej (zostrujúcej) zásady, pričom jej priznaním došlo k dvojitému pripočítaniu tej istej okolnosti v neprospech obžalovaného, čo nie je v Trestnom práve prípustné.

Odvolací súd zároveň vzhľadom na povahu, spôsob vykonania predmetných trestných činov a vzhľadom na osobu obžalovaného dospel k záveru, že trest uložený obžalovanému okresným súdom je trestom neprimerane miernym, ktorý dostatočne nevyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou a

nemôže splniť účel predpokladaný v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zák., t. j. zabezpečiť dôslednú ochranu spoločnosti pred páchatelom zabránením mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvoríť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov.

Pri ukladaní druhu a výmery trestu, odvolací súd rovnako ako okresný súd z odpisu z registra trestov na obžalovaného zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 3-krát súdne trestaný, pričom v dvoch prípadoch sa na neho hľadá akoby nebol odsúdený a tretí záznam je rozhodnutie AG K. zo dňa 28.01.2004, ktorým bol uznaný vinným z ublíženia na zdraví z nebanlivosti, za čo mu bol uložený peňažný trest 20 denných sadziieb po 10,-Eur. Ďalej odvolací súd z evidencie priestupkov na obžalovaného zistil, že obžalovaný sa dopustil dvoch priestupkov voči bezpečnosti a plynulosti v cestnej premávke, a to dňa 23.07.2015 a 28.05.2015, za čo mu boli uložené blokové pokuty vo výške 100,-Eur a 60,-Eur.

Odvolací súd pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému mimoriadne znížil trest (dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody trestného činu najprísnejšie trestného vo výmere 7 rokov- § 208 ods. 3 Tr. zák.) pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp.zn.Tpj/55/2016, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2017 pod č.44. Z právnej vety č. 4 citovaného stanoviska totiž vyplýva, že ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a okresný súd jeho vyhlásenie o vine v súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Tr. por. prijal, obžalovaný takýmto postupom umožnil prevziať výsledky dokazovania z prípravného konania bez toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní, tak obžalovaný založil dôvod podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona per analógiám na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o 1/3.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov na podklade dôvodne podaného odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por. napadnutý rozsudok v celom výroku o treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozsudkom rozhodol tak, že obžalovanému uložil podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l/, n/ Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. per analógiám úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov. Takto uložený nepodmienečný trest podľa záverov odvolacieho súdu zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanovených pre ich ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a 4 Tr. zák., konkrétnej miere závažnosti spáchaných trestných činov vyplývajúcich z ich povahy a spôsobu spáchania, ako aj zisteným pomerom obžalovaného a možnostiam nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je súčasne dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Odvolací súd v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.